ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **Czechoslovak Spirit s.r.o.**, se sídlem Těšnov 1059/1, Praha 1, zast. Mgr. Jaromírem Kráčalíkem, advokátem se sídlem Lipová alej 3205/6, Hodonín, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel,** se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2016, č. j. 20757-4/2016-900000-304.4, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) REMY COINTREAU CZECH REPUBLIC s.r.o.,** se sídlem Pod Klaudiánkou 1174/4b, Praha 4, zast. Mgr. Evou Hodákovou, advokátkou se sídlem Komenského nám. 56/10, Brandýs nad Labem, a **II) Mast-Jägermeister SE,** reg. č. HRB 7599, se sídlem Jägermeisterstrasse 7-15, 382 96 Wolfenbüttel, SRN, zast. JUDr. Janem Bělohradským, advokátem se sídlem Interbrigády 949/3, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 26. 3. 2018, č. j. 65 Af 94/2016 - 69,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Celního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 28. 8. 2015, č. j. 59340/2015-580000-31. Správce daně rozhodl dle § 42d odst. 1 písm. b) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), o zabrání 3 294 ks lihoviny Jägermeister o obsahu balení 1 litr a

obsahu lihu 35 % (dále jen „vybrané výrobky“), které byly zajištěny rozhodnutími ze dne 6. 3. 2012, č. j. 2077/2012-136200-033 a č. j. 2077-2/2012-136200-033.

[2] Na základě kontroly provedené dne 5. 3. 2012 v provozovně společnosti HOPI s.r.o. zajistil správce daně dle § 42a odst. 2 zákona o spotřebních daních vybrané výrobky. Kontrolou dokladů, které byly ke zboží předloženy, vzniklo správci daně podezření, že doklady jsou pozměněné nebo že údaje v nich uvedené jsou nesprávné či nepravdivé. Nebylo tedy dostatečně prokázáno zdanění vybraných výrobků při uvedení do volného daňového oběhu, ani oprávněné nabytí vybraných výrobků za ceny bez daně. Dne 4. 4. 2012 bylo provedeno místní šetření u stěžovatelky, která potvrdila, že byla dodavatelem vybraných výrobků. Doložila kupní smlouvu uzavřenou dne 19. 2. 2012 mezi ní jako kupujícím a společností MISTERA s.r.o. v likvidaci jako prodávajícím, fakturu vystavenou prodávajícím, platební příkaz na úhradu kupní ceny a fakturu na prodej vybraných výrobků s místem dodání v provozovně společnosti HOPI s.r.o.

[3] Dne 18. 4. 2012 vyzvala Policie České republiky (dále jen „policie“) správce daně k vydání zajištěných vybraných výrobků jako věci důležité pro trestní řízení. Usnesením ze dne 4. 6. 2012 rozhodla policie o vydání vybraných výrobků stěžovatelce. Z odůvodnění usnesení vyplývá, že vybrané výrobky byly podvodně získány ze strany neznámého pachatele dne 16. 2. 2012 tak, že tento pod záminkou zajištění přepravy zboží naložil u osoby zúčastněné na řízení II) 33 ks palet s lihovinou zn. Jägermeister s tím, že toto zboží mělo být dopraveno osobě zúčastněné na řízení I), k čemuž nedošlo. Dle policie koupila stěžovatelka vybrané výrobky od společnosti MISTERA s.r.o. v likvidaci v dobré víře, nabyla k nim tedy vlastnické právo. Ke stížnosti osoby zúčastněné na řízení II) Okresní státní zastupitelství v Rokycanech usnesením ze dne 25. 7. 2012 zrušilo usnesení policie o vydání vybraných výrobků stěžovatelce z důvodu pochybností o vlastnictví věcí. V návaznosti na to rozhodla policie o uložení vybraných výrobků do úschovy Okresního soudu v Rokycanech (dále jen „okresní soud“) s upozorněním, aby osoby, které si na věc činí nárok, tento uplatnily v řízení ve věcech občanskoprávních u uvedeného soudu.

[4] Rozhodnutím ze dne 11. 6. 2012 oznámil správce daně stěžovatelce zahájení řízení o zajištěných vybraných výrobků ve smyslu § 42b odst. 1 zákona o spotřebních daních. Toto řízení správce daně ukončil konstatováním, že nelze určit konkrétního vlastníka vybraných výrobků, a proto vydal výše uvedené rozhodnutí o jejich zabrání s tím, že se jejich vlastníkem stává stát. V odvolání stěžovatelka namítala, že určení vlastnického práva je předmětem soudního řízení u okresního soudu. Rozhodnutí správce daně je tudíž předčasné. Je rovněž nesprávné, neboť § 42d odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních lze aplikovat pouze v situace, kdy není znám vlastník vybraných výrobků. Stěžovatelka své vlastnické právo doložila. Vybrané výrobky nabyla v dobré víře, uhradila za ně kupní cenu a není dán důvod neplatnosti kupní smlouvy.

[5] V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že na základě učiněných zjištění o porušení režimu podmíněného osvobození od daně byly splněny podmínky pro zajištění vybraných výrobků dle § 42 odst. 2 písm. b) zákona o spotřebních daních. Zajistí-li správce daně vybrané výrobky a nerozhodne poté o jejich uvolnění dle § 42c odst. 1 zákona o spotřebních daních, je povinen postupovat dle § 42d téhož zákona. Jelikož k vybraným výrobkům uplatňuje vlastnické právo stěžovatelka i osoba zúčastněná na řízení II) a vlastníka nelze jednoznačně určit, byl dán důvod pro jejich zabrání dle písm.

b) citovaného ustanovení. Výsledek řízení vedeného před okresním soudem (které bylo přerušeno do doby ukončení řízení vedeného správcem daně) by na osud vybraných výrobků neměl vliv. Pokud by byl vlastník určen, následkem by bylo jejich propadnutí státu (namísto jejich zabrání). Dle žalovaného nenabyla stěžovatelka vlastnické právo v dobré víře. Vzhledem k okolnostem nákupu musela mít pochybnosti o původu zboží a prodávajícím.

[6] Krajský soud přisvědčil názoru žalovaného, že vyřešení otázky vlastnického práva ve sporu před okresním soudem nebylo z hlediska následků daňového řízení relevantní. Stěžovatelka neuvedla, jaký vliv by tato otázka měla na naplnění podmínek pro zajištění a následné rozhodnutí dle § 42d zákona o spotřebních daních. Správce daně rozhodl o zabrání vybraných výrobků poté, co byly tyto výrobky zajištěny na základě zjištění, že nebylo prokázáno jejich zdanění, popř. jejich oprávněné nabytí za ceny bez daně, a že předložené doklady nejsou pravdivé. Za takové situace se otázka vlastnického práva řeší pouze při rozhodování o tom, zda dojde k jejich propadnutí nebo zabrání. Výsledek je však stejný, vybrané výrobky se stanou vlastnictvím státu. Rozhodná je tedy pouze skutečnost, zda s výrobky bylo nakládáno dle § 42 odst. 1 nebo 2 zákona o spotřebních daních. Řízení o zajištěných vybraných výrobcích je na soudním řízení o určení vlastnického práva nezávislé. Správní orgán si může o vlastnictví učinit vlastní úsudek jakožto o předběžné otázce.

[7] Dle krajského soudu byly ve správním řízení dány pochybnosti o tom, kdo je vlastníkem vybraných výrobků i o pravdivosti údajů uvedených v předložených dokladech. Bylo prokázáno, že vybrané výrobky byly odcizeny na území Německa a dopraveny do tuzemska, aniž by byla uhrazena spotřební daň. Neexistují listiny prokazující jejich původ a jejich celní či daňovou historii. Za této situace byl správce daně oprávněn postupovat dle § 42d zákona o spotřebních daních, neboť pro uvolnění zajištěných vybraných výrobků (§ 42c zákona) nebyly splněny podmínky, a jiný typ rozhodnutí nepřipadá v úvahu. Není-li vlastník zajištěných výrobků znám, připadá v úvahu pouze rozhodnutí o zabrání vybraných výrobků dle 42d odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních. Citované ustanovení dopadá i na situace, kdy se k vlastnictví vybraných výrobků hlásí více subjektů, neboť ani zde není vlastník znám.

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Proti rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Uvedla, že v průběhu správního řízení předložila nabývací titul k vybraným výrobkům i doklad o úhradě kupní ceny. Nemohla vědět, že předmět kupní smlouvy pochází z trestné činnosti a že spotřební daň není uhrazena. Poukázala na § 446 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění účinném ke dni 19. 2. 2012, podle nějž bylo možno nabýt vlastnické právo od nevlastníka. Nesouhlasí se závěrem žalovaného, že měla získat pochybnosti o původu zboží kvůli tomu, že se dodavatel nacházel v likvidaci. Likvidátor může uzavírat nové smlouvy, kterými likviduje majetek společnosti jeho prodejem, k čemuž došlo v posuzovaném případě. Stěžovatelka připisovala rychlost transakce a její výhodnost právě snaze likvidátora o co nejrychlejší a nejefektivnější dosažení účelu likvidace.

[9] Krajský soud se však otázce dobré víry při nabytí vlastnického práva zcela vyhnul. Nesprávně proto posoudil skutkový stav, neboť měl dovodit, zda je vlastníkem stěžovatelka či někdo jiný. Je v rozporu se zákonem a se zásadou libovůle dovozovat, že vlastník zboží znám není. Nelze souhlasit se závěrem krajského soudu, že otázka vlastnictví není pro posuzovanou věc relevantní. Tato otázka určuje povahu rozhodnutí o dalším osudu zajištěného zboží. Zatímco rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků je individuálním právním aktem zasahujícím do sféry jedince, o zabrání výrobků lze rozhodnout ochranným opatřením. Odlišuje-li zákonodárce zabrání a propadnutí věci, nelze tyto pojmy zaměňovat s odkazem na to, že výsledek obou institutů je shodný, tj. nabytí vlastnického práva státem.

[10] Rovněž vytýká krajskému soudu nedostatečné vypořádání se s námitkou zániku zajištění na základě rozhodnutí policie ze dne 4. 6. 2012 o vydání vybraných výrobků stěžovatelce.

III. Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení II)

[11] Žalovaný ve svém vyjádření zpochybnil dobrou víru stěžovatelky při nabytí vlastnického práva. Poukázal na výpověď jednatele dodavatele MISTERA s.r.o. v likvidaci, při níž uvedl, že se tato společnost zabývala stavební a obchodní činností a obchod s alkoholem se uskutečnil jen jednou, přičemž údaj o uhrazení spotřební daně byl do kupní smlouvy uveden na základě požadavku stěžovatelky. Ke dni uzavření kupní smlouvy se dodavatel navíc nacházel v likvidaci. Stěžovatelka tedy musela mít minimálně pochybnosti o původu zboží a prodávajícím. Likvidátor společnosti nebyl oprávněn uzavřít novou smlouvu za situace, kdy se nejednalo o „ukončení nevyřízeného obchodu“. Krom toho k vybraným výrobkům uplatňovala vlastnické právo i osoba zúčastněná na řízení II). Správce daně rozhodne o zabrání vybraných výrobků nejen tehdy, pokud jejich vlastník není znám, ale i v případě, kdy není známo, komu vůbec svědčí vlastnické právo. Z dikce § 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních vyplývá, že není třeba, aby správní orgány vždy a za všech okolností zjišťovaly vlastníka vybraných výrobků. V opačném případě by ztrácelo písm. b) smysl. Z hlediska „osudu“ vybraných výrobků je lhostejné, zda je rozhodnuto o jejich propadnutí nebo zabrání. Není tedy třeba určit vlastníka. Vyčkávání na výsledek sporu o určení vlastnictví by byl neúčelný a nehospodárný. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[12] Ke kasační stížnosti se vyjádřila rovněž osoba zúčastněná na řízení II). Uvedla, že krajský soud se s tvrzeními stěžovatelky řádně vypořádal a jeho rozsudek je správný. Plně se ztotožnila s vyjádřením žalovaného a shodně navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Stěžovatelka namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[15] Soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., která má spočívat v tom, že se krajský soud nevypořádal s námitkou zániku zajištění na základě rozhodnutí policie. Stěžovatelka v žalobě poukazovala na rozhodnutí policie v rámci žalobní námitky zabývající se existencí vlastnického práva k vybraným výrobkům. Dovozovala, že její vlastnické právo deklarovala i policie v rozhodnutí o vydání vybraných výrobků. Krajský soud se této námitce věnoval v bodě 15 rozsudku, kde stěžovatelce vytkl neúplnost její žalobní námitky. Jakkoliv stěžovatelka dovozovala existenci svého vlastnického práva, neuvedla, jaký by vyřešení této otázky mělo vliv na posouzení rozhodné otázky, zda s vybranými výrobky bylo nakládáno způsobem uvedeným v § 42 odst. 1 a 2 zákona o spotřebních daních. Krajský soud vyjádřil jasný názor, že pro úspěch ve věci nestačilo pouze tvrdit a prokazovat vlastnické právo, současně bylo nutné tvrdit a prokázat, že nebyly splněny podmínky pro zajištění vybraných výrobků a následné rozhodnutí podle § 42d téhož zákona. Rovněž poukázal na skutečnost, že rozhodnutí policie o vydání vybraných výrobků stěžovatelce nemohlo vést k zániku zajištění vybraných výrobků, nadto za situace, kdy toto rozhodnutí bylo pro nesoulad se zákonem zrušeno. Kasační námitce proto nelze přisvědčit. Krajský soud se uvedeným žalobním bodem zabýval, přičemž je zcela zřejmé, jakými úvahami byl při jeho posouzení veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl.

[16] Poté soud přistoupil k posouzení kasační stížnosti z důvodu tvrzené nezákonnosti a shledal, že ani v tomto bodě není kasační stížnost důvodná.

[17] Z § 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních (ve znění platném do 31. 12. 2015) plyne, že [p]*okud správce daně nerozhodne o uvolnění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku, rozhodne o jejich*
a) propadnutí v případě, že je vlastník těchto výrobků nebo dopravního prostředku znám, nebo
b) zabrání v ostatních případech.

[18] Uvolnění zajištěných vybraných výrobků (nebo dopravního prostředku) upravuje § 42c zákona o spotřebních daních. Dle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení (ve znění platném do 31. 12. 2015) [s]*právce daně rozhodne o uvolnění zajištěných vybraných výrobků, pokud se prokáže, že s nimi nebylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2*.

[19] O zajištění vybraných výrobků rozhodl správce daně z důvodu uvedeného v § 42 odst. 2 písm. b) a c) zákona o spotřebních daních. Citované ustanovení ve znění platném do 31. 12. 2012 stanovilo, že [n]*ejedná-li se o vybrané výrobky pro osobní spotřebu nebo není-li prokázáno oprávněné nabytí vybraných výrobků za ceny bez daně, celní úřad nebo celní ředitelství tyto vybrané výrobky zajistí, jestliže*
a) jsou skladovány bez dokladu uvedeného v § 5,
b) údaje uvedené na dokladu podle písmene a) jsou nesprávné nebo nepravdivé, nebo
c) doklad uvedený v písmenu a) je pozměněný nebo padělaný.

[20] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že směrnice Rady 2008/118/ES ze dne 16. 12. 2008 o obecné úpravě spotřebních daní a o zrušení směrnice 92/12/EHS, sankce za nedodržení povinnosti přepravovat či skladovat vybrané výrobky s vyžadovanými

doklady přímo nestanoví, což je ve vztahu práva EU a vnitrostátního práva pravidlem. Logicky to vede k tomu, že si členské státy sankce za nedodržení předpisů stanoví samy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 Afs 148/2014 - 70).

[21] Z výše uvedených ustanovení zákona o spotřebních daních vyplývá, že správce daně má pouze dvě možnosti, jak může řízení o zajištěných vybraných výrobcích ukončit. Buďto zajištěné výrobky uvolní (§ 42c), nebo naopak rozhodne o jejich propadnutí či zabrání (§ 42d). O jejich uvolnění rozhodne, prokáže-li se, že s nimi nebylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2 zákona o spotřebních daních. V opačném případě postupuje dle § 42d zákona. Jinými slovy, správce daně vydá rozhodnutí podle § 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních poté, co bylo prokázáno, že s výrobky bylo nakládáno některým ze způsobů uvedených v § 42 odst. 1 nebo 2 téhož zákona.

[22] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka nijak nezpochybňuje závěr správních orgánů, že v posuzovaném případě bylo s vybranými výrobky nakládáno způsobem uvedeným v § 42 odst. 2 písm. b) zákona o spotřebních daních, má soud za prokázané, že vybrané výrobky nebyly určeny pro osobní spotřebu, nebyly oprávněně nabyty za ceny bez daně a byly skladovány na základě dokladu, na němž byly uvedeny nesprávné nebo nepravdivé údaje. Předpoklady pro postup dle § 42d odst. 1 citovaného zákona tedy byly naplněny. Mezi účastníky řízení zůstala spornou toliko otázka, zda správce daně za této situace s přihlédnutím k okolnostem případu oprávněně rozhodl o zabrání vybraných výrobků z důvodu, že jejich vlastník nebyl znám.

[23] Správce daně pochopitelně nemůže libovolně „volit“ mezi jednotlivými způsoby, kterými ukončí řízení o zajištěných vybraných výrobcích. V duchu zásady legality musí rozhodnout způsobem, který zákon pro danou situaci předvídá. Jak vyplývá z předestřené dikce zákona o spotřebních daních (§ 42d odst. 1), nutným předpokladem pro vydání rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků je neexistence předchozího rozhodnutí o jejich uvolnění a okolnost, že je znám jejich vlastník. Tímto způsobem lze ukončit řízení o zajištěných vybraných výrobcích pouze tehdy, pokud o vlastníkovi zajištěných vybraných výrobků nepanují žádné pochybnosti. Není-li splněn tento předpoklad, nemůže správce daně rozhodnout o propadnutí zajištěných vybraných výrobků a nezbývá mu než rozhodnout o jejich zabrání. To znamená, že o zabrání zajištěných vybraných výrobků rozhodne správce daně tehdy, neuplatňuje-li vlastnické právo žádná osoba, a dále ve všech případech, kdy panují důvodné pochybnosti o konkrétním vlastníkovi nebo o tom, které konkrétní osobě vlastnické právo svědčí, např. z důvodu plurality osob, které k věci vlastnické právo uplatňují.

[24] K takové situaci došlo i v posuzované věci. Stěžovatelka sice předložila nabývací titul (kupní smlouvu se společností MISTERA s.r.o. v likvidaci), avšak správce daně v průběhu řízení o zajištěných vybraných výrobcích zjistil, že tyto byly před jejich nabytím ze strany prodávajícího odcizeny na území Německa a celá transakce byla vyšetřována orgány činnými v trestním řízení jako podvod. Tvrzení stěžovatelky, že vybrané výrobky nabyla v dobré víře, bylo na základě zjištěných skutečností kvalifikovaně zpochybněno v daňovém i trestním řízení. Jakkoliv policie v usnesení o vydání vybraných výrobků konstatovala, že není pochyb o jejím vlastnickém právu, nelze odhlédnout od toho, že toto usnesení následně Okresní státní zastupitelství v Rokycanech pro nesoulad se zákonem zrušilo. Poukázalo na to, že k věcem uplatňuje vlastnické právo nejen

stěžovatelka, ale i osoba zúčastněná na řízení II). V takovém případě lze dle § 80 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, věc vydat jen tehdy, jestliže vzhledem ke zjištěným okolnostem o uplatněném právu na věc ze strany konkrétní osoby nevznikají žádné pochybnosti. Okresní státní zastupitelství v Rokycanech však shledalo, že takové pochybnosti zde panují a vyjmenovalo konkrétní důvody, pro které lze o dobré víře stěžovatelky pochybovat (nabytí od likvidované společnosti, kupní cena byla nižší než cena obvyklá, absence dokladů prokazujících původ či historii zboží). Právě na toto usnesení se správce daně v rozhodnutí o zabrání vybraných výrobků odkazoval. Rovněž žalovaný poukazoval na nestandardní okolnosti obchodu, z nichž bylo možno nabýt pochybnosti o původu zboží a prodávajícím. Nejvyšší správní soud považuje v tomto kontextu za nestandardní minimálně to, že údaj o úhradě spotřební daně byl na faktuře doplněn na základě požadavku stěžovatelky a že tato nedisponovala žádnými listinami, které by prokazovaly původ či jakoukoliv (celní nebo daňovou) historii zboží. Správní orgány tedy předestřely pádné argumenty, pro které nebylo lze považovat vlastnictví vybraných výrobků ze strany stěžovatelky za nesporné. Současně však správní orgány neměly dostatek poznatků, aby mohly jednoznačně prohlásit, že vlastníkem je jiná osoba [osoba zúčastněná na řízení II)], neboť ta svou procesní aktivitu v daňovém řízení směřovala k popření vlastnického práva stěžovatelky.

[25] Cílem řízení o zajištěných vybraných výrobcích není zjišťování a určení jejich skutečného vlastníka, nýbrž prokázání, zda s nimi bylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2 zákona o spotřebních daních. Potvrdí-li se tato skutečnost, dojde k zabavení vybraných výrobků a jejich převedení do vlastnictví státu. Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že tento následek je sankcí za porušení zákona o spotřebních daních (viz rozsudek ze dne 3. 3. 2010, č. j. 1 Afs 12/2010 - 107). Správní orgány se otázce vlastnického práva věnovaly v rozsahu nezbytném pro popsaný účel daňového řízení. Jestliže po provedeném daňovém řízení nemohl být vlastník jednoznačně identifikován, tj. v dikci zákona nebyl *znám*, postupoval správce daně v souladu se zákonem, když řízení ukončil vydáním rozhodnutí o zabrání vybraných výrobků dle § 42d odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních.

V. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatelky důvodnými, proto kasační stížnost zamítl. (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[27] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[28] Výrok ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které ji vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a z důvodů hodných zvláštního zřetele ji může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.

V daném řízení osoby zúčastněné na řízení neplnily žádné povinnosti, které by jim soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu